

Přístupy k výuce v praktickém vyučování se výrazně lišily od běžných teoretických hodin. Používané metody a formy práce byly efektivnější, vedly k aktivnímu zapojení žáků do procesu vzdělávání a zásadním způsobem přispívaly k úspěšnému splnění vzdělávacího cíle téměř ve všech vyučovacích jednotkách. Žáci byli schopni daleko více pracovat samostatně (43,1 %) nebo jen s částečnou pomocí učitele (49,9 %). Základem praktického vyučování byla samostatná práce žáků, která je pro získání potřebných praktických dovedností rozhodující. Frontální výuku učitelé zařazovali většinou pouze při úvodní instruktáži. Z výukových metod byly nejčastěji používány dovednostně-praktické metody, názorné ukázky praktické činnosti a instruktáž. Žákům se speciálními vzdělávacími potřebami pedagogové poskytovali pomoc nejčastěji formou individuální podpory v rámci výuky (82,7 %).

Nejvíce používanými motivačními prvky byly pochvala (79,7 %), povzbuzení (63,2 %) a konstruktivní kritika (56,6 %). Pozitivní dopad motivačního působení častěji využívali pedagogové v nematuritních oborech vzdělání. Motivující účinek mělo v 93,5 % také prováděné hodnocení. Učitelé sledovali a hodnotili výkon, produktivitu a kvalitu práce. Organizace činností odpovídala hygienickým a bezpečnostním předpisům a téměř vždy (99 %) žáci postupovali v souladu s pokyny pro bezpečnost práce na daném pracovišti. Ve většině vyučovacích jednotek (95,5 %) byli žáci vybaveni předepsanými pracovními oděvy, ochrannými pracovními prostředky a pomůckami.

Na pracovištích zaměstnavatelů probíhalo 23,1 % sledované praktické výuky. Náplň a průběh hospitovaných jednotek odpovídaly závazným výstupům v ŠVP. Příprava a realizace praktického vyučování u zaměstnavatelů vycházely z koncepčních záměrů školy (98,9 %). Systém komunikace školy se zaměstnavateli byl většinou nastaven (97,8 %). Kontrola průběhu praktického vyučování u sociálních partnerů byla funkční (95,6 %).

3.3

Výsledky středního vzdělávání

3.3.1 Celkové výsledky vzdělávání žáků

Výsledky středního vzdělávání byly v průběhu školního roku 2015/2016 zjišťovány za předchozí uzavřený školní rok. Při hodnocení na vysvědčení ve 2. pololetí dosáhli lepších výsledků žáci maturitních oborů. S vyznamenáním jich prospělo 20,4 %, prospělo 74,5 % a neprospělo 5,1 %. V nematuritních oborech prospělo s vyznamenáním pouze 7,6 % žáků, prospělo 80,3 % a neprospělo 12,1 %.

Jako opatření pro zvýšení úspěšnosti žáků ve vzdělávání školy nejčastěji využívaly zvýšenou spolupráci vyučujících jednotlivých předmětů, třídních učitelů a pracovníků školních poradenských pracovišť (výchovného poradce, metodika prevence, školního psychologa) se žáky a jejich zákonnými zástupci. Jednalo se zejména o konzultace, doučování, individuální práci v hodinách a konkrétní podpůrná opatření ve výuce (např. povolení určitých pomůcek, oznámení testu nebo zkoušení, zadání úkolů k procvičení).

Při ověřování naplnění cílů vzdělávání stanovených v ŠVP školy využívaly zejména individuální hodnocení učitele (96,5 %), výsledky závěrečných a maturitních zkoušek (88,4 %) a národní externí hodnocení (InspIS SET, komerční testování – 44,7 %). Vlastní školní srovnávací testy tvořilo pouze 30,7 % škol a jen 16,1 % škol hodnotilo individuální pokrok za pomoci žákovského portfolia. Pro ověřování kvality dosahovaných vzdělávacích výsledků u nadaných žáků střední školy ve velké míře využívali úspěšnost svých žáků v olympiádách a soutěžích. Více než 70 % středních škol sledovalo a vyhodnocovalo úspěšnost absolventů v dalším vzdělávání, případně jejich uplatnění v praxi. Informace získávaly obvykle osobně od absolventů nebo formou dotazníku.